

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

نویسنده: آزاده حسینی
فرستنده: حمید محوی
۲۸ فیروزی ۲۰۱۶

سندیکاهای مستقل و سندیکاهای دولتی

هر کارگر حتی کمی آگاه هم می داند با تشکیل سندیکای مستقل می تواند تا حدودی از حقوق انسانی خود در محیط کار محافظت کند مانند جلوگیری از بعضی تهاجمات کارفرما به حقوق کارگران که از طریق تنظیم مقررات دلبخواهی و من درآوردی صورت می گیرد و یا افزایش قدرت چانه زنی آنان در رابطه با تعیین دستمزد مشاغل، ایمنی کارگران در برابر کارهای خطرآفرین، تضمین حداقل حفظ موقعیت شغلی در برابر اخراج های بی رویه و خودسرانه، ممانعت از تنظیم قراردادهای سفید امضاء که چیزی جز یک دزدی آشکار از طرف کارفرمایان نیست، کاهش دامنه تنظیم قراردادهای مدت موقت و افزایش امکان و احتمال تهیه قراردادهای دسته جمعی، حضور نمایندگان کارگران در موارد تصمیم گیری های مربوط به مسائل کارگران در برابر کارفرمایان و عوامل ریز و درشتشان و در نهایت هویت یافتن شخصیت فردی هر یک از آنان در پیوستگی داوطلبانه به یک تشکیلات جمعی .

اما چرا ایجاد سندیکاهای مستقل در حاکمیت کنونی ایران در دوره ای تقریباً ناممکن بوده و سپس تا امروز این قدر سخت پیش می رود؟ واقعیت این است که تمام جناح های حاکمیت در ایران چه لباس محافظه کاری به تن کرده باشند و چه در پوشش اصلاح طلب و اعتدال گرا در میدان سیاست قدم گذاشته باشند در عمل به ما فهمانده اند که خواهان نظمی هستند که در آن، سرمایه در امنیت کامل، به استثمار وحشیانه نیروی کار مشغول باشد. نتیجه سیاست های سی و هفت ساله آنان این شده که طبق گزارش " سازمان همکاری و توسعه اقتصادی" دستمزد ساعتی نیروی کار در ایران ۱/۲ دالر و در کشوری مانند ترکیه که قبل از سال ۱۳۵۷ جزء فقیرترین کشورهای منطقه بود در حال حاضر ۴/۹۳ دالرمی باشد. بنا به اذعان وزارت کار سهم دستمزد در هزینه تولید کالا در ایران از ۱۳/۲ درصد در سال ۱۳۷۶ به ۷/۵ درصد در سال ۱۳۹۰ کاهش یافته است. حال می توان نتیجه گرفت صاحب منصبان در ایران در خدمت به سرمایه یک سر و گردن بالاتر از همتابان خود در ترکیه عمل کرده اند و بیلان مؤثرتری به رؤسای بانک جهانی و صندوق بین المللی پول ارائه داده اند.

برای دستیابی به این اهداف مقدس باید جنبش مستقل کارگری درهم کوبیده می شد و تمامی تلاش خود را با کمک دستگاه های حافظ امنیت و نظم و انضباط که با پول ملت اداره می شوند و در خدمت رفاه آن یک درصدی های بالا هستند، به کار می بست. برای این که کارگران ایران در مقابل کارفرمایان دولتی و خصوصی گوش به فرمان باشند و با گردن کج بایستند فقط نصیحت یا از جهنم ترساندن آنان کافی نبوده و به همین سبب برای کنترل کارگران و

جلوگیری از تشکیل سندیکاهای مستقل، حکومت خود دست به تأسیس تشکل هائی مانند "خانه کارگر" و "شوراهای اسلامی کار" زد.

به دلایل فوق تلاش کارگران آگاه و پیشرو برای تشکیل سندیکاهای مستقل از سرعت لازم برخوردار نبوده است در حالی که عموم کارگران به چنین تشکل و ابزاری برای مبارزه کارآمد در عرصه اقتصادی و صنفی نیازمندند. سندیکاهای دولتی مانند "خانه کارگر" به دلیل پشتیبانی و حمایت حکومت قادر هستند بخشی از کارگران را پشت سر خود نگاه دارند و در صورت لزوم به پشت جبهه خود تبدیل کنند (به عنوان مثال راهپیمائی اول ماه مه امسال که با شعارهائی علیه کارگران افغان همراه بود) به همین خاطر کارگران آگاه باید در برخورد با این سندیکاهای دولتی مصافی منطقی به پیش ببرند:

۱- سوءاستفاده سیاسی سندیکاهای دولتی از توده کارگران را برای به دنبال کشیدن آنان در پشت جریان های درون حاکمیت افشاءکنند.

۲- در همان حال کوشش های خود را برای تشکیل سندیکاهای مستقل ادامه دهند و اعضای معمولی سندیکاهای دولتی را به همبستگی با سندیکاهای واقعی فراخوانند. به این ترتیب می توان برای کاشتن نهالی که پایه های فکری مستقل را در درون توده کارگران به وجود می آورد، امکان بیشتری فراهم آورد.

<http://www.kanoonm.com/2216>